

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

14 tháng 3 năm 2010

Số 88

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tình yêu siêu thoát là sao ?
- 2) Nhiều người tu đến một mức nào đó lại động loạn hướng hạ và bỏ đạo luôn là sao ?
- 3) Tội giết người nó sẽ ra sao ?
- 4) Tội tự lường gạt là sao ?
- 5) Làm sao kiểm soát được sự ô tạp xâm nhập cơ tạng và khối óc ?
- 6) Muốn đạt được trật tự như Bé nói thì phải làm sao ?

Lời Ban Biên Tập: Mãi đến cuối tháng 10 năm 1991, Đức Thầy mới thỉnh thoảng viết kệ cho các câu đáp.

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 24 tháng 10 năm 1991 1) Hỏi : <i>Tinh yêu siêu thoát là sao ?</i> Đáp : Thưa, tinh yêu siêu thoát tức là ý thức được thanh tịnh và đại thanh tịnh là vô cùng. Tâm tư lúc nào cũng hướng về thanh tịnh, tận hưởng tinh ba của vũ trụ, hiểu rõ tình dục tạm bợ chỉ có tạo nghiệp và hoang mang. Tinh là tinh ba của vũ trụ. Khí là nguyên khí đồng nhứt của vạn linh đồng hưởng, nó cũng là biểu yêu thanh thoát và sống động. Thần là giao cảm và khai mở bất cứ lúc nào. Đó là nguyên lý của tinh, khí, thần, nghìn năm không hoại. Còn hướng về con đường tình dục hành xác thì vốn vẹn chỉ có mấy chục năm tạm bợ rồi cũng phải ra đi. Lúc ra đi mới tiếc uống cho một kiếp người chưa biết tu để tận hưởng tinh ba của vũ trụ mà tiến thân.	2) Hỏi : <i>Nhiều người tu đến một mức nào đó lại động loạn hướng hạ và bỏ đạo luôn là sao ?</i> Đáp : Thưa, vì người tu không có lập trường dứt khoát và không thấy rõ đời là tạm, cứ âm thầm ôm lấy cái không mà không hay, bị kẹt trong ô trược của ngoại cảnh, giày xéo chơn hồn không thoát và mất cả lập trường, khởi xướng từ lúc ban đầu. Vô Vi thấy rất dễ nhưng gìn giữ được hay không là rất khó. Pháp Vô Vi là pháp tự mình lượm được chứ không phải đi xin mà có. Phải có lập trường rõ rệt khi bước vào con đường giải thoát tâm linh.
3) Hỏi : <i>Tội giết người nó sẽ ra sao ?</i> Đáp : Thưa, tội giết người là một đại tội vẫn vương suốt kiếp, nếu không dứt khoát tu học, tương ngộ để giải quyết câu chuyện của quá khứ, thì lúc nào cũng còn vẫn vương tình tiền duyên nghiệp để đền tội, không khác gì chung thân khổ sai. Người tu được đeo thiện nghiệp vòng vàng thanh nhẹ, ngược lại người đời lúc nào cũng mang nghiệp trong tâm, khổ mà không hay, tưởng lầm là được sung sướng. Dục tánh gia tăng, đòi hỏi rất nhiều nhưng kết quả chẳng được bao nhiêu.	Ngày 25 tháng 10 năm 1991 4) Hỏi : <i>Tội tự lường gạt là sao ?</i> Đáp : Thưa, tự mình hại mình là tội tự lường gạt, ăn uống quá nhiều, mưu mô đủ thứ, cuối cùng phần hồn không ổn định, tức là tội tự lường gạt.
5) Hỏi : <i>Làm sao kiểm soát được sự ô tạp xâm nhập cơ tạng và khối óc ?</i> Đáp : Thưa, ăn uống thích khẩu, nhậu nhẹt mất trật tự, nhiều ngày nhiều tháng như vậy, cấu kết thành ô tạp, hút thuốc nhiều ô nhiễm và kích thích thần kinh khối óc, tai hại vô cùng mà không hay. Cứ tiếp tục như vậy thì hậu quả của phần hồn khó thoát, vì sự ô tạp bao vây. Được duyên phước làm người nhưng không biết được tương lai sẽ về đâu? Lấn quẩn trong tình, tiền hư ảo rất cuộc cũng phải về không. Biết được điều này thì nên thức tâm tự tu tự tiến, giải quyết được một ly hay một ly, thay vì loạn động không lối thoát, mờ mịt mà không hay, bí thế cầu Trời khẩn Phật cũng như không. Vốn căn bản của loài người chỉ có cái tâm mà thôi, nếu mất tâm thì không sao giải quyết được từ việc nhỏ cho đến việc lớn.	6) Hỏi : <i>Muốn đạt được trật tự như Bé nói thì phải làm sao ?</i> Đáp : Thưa, tự mình phải đặt luật cho chính mình, chú ý việc nhỏ nhất trong cuộc sống hằng ngày, đầu vào đây, ngăn nắp trật tự, từ việc nhỏ làm được thì việc lớn cũng từ đó mà ra, nghiêm chỉnh thì hành phát triển. Người tu cũng vậy, thì hành đúng pháp trong trật tự thì mới có cơ hội hưởng được sự kết quả ở tương lai. Mỗi ngày chỉ bằng lòng làm một chút, lâu ngày sẽ trở thành thanh tịnh, việc nhỏ làm được thì việc lớn không khó khăn, không nên làm mất trật tự trong lúc ban đầu.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tu Tiên Giải Minh (tiếp theo)

...
Thầy: Để cái điển nói chuyện có đây ở chỗ này thôi, nói ở đây thôi.

Bạn đạo: Vẫn ở trong bản thể của mình.

Thầy: Vậy chứ sao, hai người. Bởi vì trình độ cô Kim tu mười mấy năm rồi. Nó ở trong cái hạnh hy sinh, tu cao hơn những người tu ở đẳng này. Nó đã tu nhiều lắm rồi, nó hy sinh tất cả. Nó là một người giàu có, một người tiểu thư nhưng mà nó không hưởng những gì ở thế gian. Nó hy sinh để nó tu, tự tu thì cái hy sinh đó là cái hạnh rất cao, dũng tiến. Thì nó được chứng với cái luồng điển giáo hóa thêm về cái triết lý minh triết cho nó học thì hai cái nó tương đồng, nó dễ tiến.

Còn như ở đây những người nào mà có lòng tu nghe tôi nói cái nó mở lắm. Nó khoan khoái nó có mở. Bởi vì nó chán đời, nó xa đời rồi, nó chỉ hướng về đạo. Mà nó gặp một giọt chân lý là nó thấy sung sướng trong thâm tâm. À! Cũng vậy đó thôi. Thì cái đẳng kia cô Kim cũng vậy. Cô Kim ăn trường chay hồi mười mấy năm. Cô là con nhà có tiền, cô không có hưởng. Cô đi học trong mấy bà sợ, ăn thịt gà, ăn bít tết, cô không ăn, cô ăn một chút rau thôi, còn bao nhiêu cho người ta ăn. Rồi sau này cô trở về cô làm có bao nhiêu tiền cô nuôi mấy đứa kêu bằng người ta bỏ ngoài đường, con không cha mẹ, cô nhìn làm mẹ để cô nuôi lấy tất cả những người đó. Cô còn nhỏ mà cô dám hy sinh.

Còn thay vì những người khác người ta có chút tiền, người ta phải làm lợi đồng tiền ra. Cái này cô có chút đỉnh tiền, cô lại giúp tất cả mọi người, thấy không? Giúp đỡ những gia đình kêu bằng những con mà không có dạy được, nằm xó chợ, đầu hẻm, cô đem về cô nuôi. Cô nuôi cho bà mẹ cô không biết cô nuôi những người đó. Có bao nhiêu tiền cứ dẫu dứt đem gởi giáo dục mấy đứa, cho nó trở nên người tốt của xã hội. Cô đã sống ở trong tình thương và chính cô đã tìm thấy rằng cái đó là sự cao quý nhất của loài người. Cái đó cô làm được, tỷ phú cũng không bằng, thấy không? Cô lập được cái hạnh quá tốt. Rồi ở đó nó mới được chứng.

Bạn đạo: Xin lỗi ông Tám, cô Kim làm được cái hạnh tốt vậy đó. Tôi thấy bản thể của cô Kim so sánh với bản thể của ông Tám. Hai người, một cái Trời với đất. Tôi thấy sắc mặt cô Kim xanh và vàng, rồi mắt môi của cô Kim tu bằng cái cách nào, như mà có thể nào nữa. Bà con ông Tám có nghiên cứu về cô Kim tốt không?

Thầy: Bởi vì cô Kim hồi trước cô tu chỉ niệm Nam Mô A Di Đà Phật thôi. Dùng cái tâm tư tu hành, chớ không nói hưởng thụ để cho cơ thể được an khương. Trong lúc cô hy sinh, cô tu cô muốn trở về với Ngọc Hoàng, trở về với Thượng Đế thôi. Cô không chấp cái chuyện ăn uống. Mà cô đi, đứng, ngồi, nằm, cô chỉ niệm Phật thôi, cô sung sướng nhờ cái chỗ đó. Nhưng mà sao đó cô ăn khắc khổ, bệnh hoạn rất nhiều. Cho nên nó xanh người, thiếu máu. Rồi từ ngày cái điển của Ngọc Hoàng xuống, giúp cho cô đó, dạy cho đủ môn yoga này kia, kia nọ, luyện sức khỏe. Thành ra bây giờ không có bệnh nữa. Nhưng mà xanh là một chuyện nhưng sức khỏe đầy đủ, không bị chóng mặt, không bị đau bao tử, không bị hồi hộp. Cô có thể nói chuyện mấy tiếng đồng hồ hay là nửa ngày không có mệt, nói thao thao bất tuyệt không mệt, nhưng mà hồi trước không được. Rồi chớ hỏi tại sao bây giờ cho cô ăn mặn, nhưng mà cô không ăn. Bây giờ cô giữ được mười mấy năm, cô muốn giữ luôn để độ cho những người tu ở sau này. Còn Ngọc Hoàng kêu cô phải ăn mặn, nhưng mà cô không ăn, thì cũng được. Nhưng mà trong lúc cô không ăn mà cô không bệnh như trước. Mới thấy cái giá trị của thanh điển đã giúp đỡ con người như thế đó, bệnh như thế đó. Ngày nào ăn cơm phải để hai viên thuốc trước mặt uống rồi mới ăn. Nhưng mà bây giờ không, không có uống nữa thì thấy cái điển nó hay, có thể trị toàn thân. Nhưng mà hỏi chứ bây giờ những bạn ở đây đi học chăm cứu khổ cực quá, đi học đủ thứ hết. Nhưng mà cô Kim đâu có học chăm cứu.

Ồ, cô Kim không cần. Cho cái máy, cô Kim cô trị cho má cô. Mà trong lúc đó má cô mỗi ngày tới trị bệnh ở nhà tôi. Nhưng mà bây giờ cô chuyên trị cho má cô hết bệnh và mạnh và mập trở lại. Mà cô Kim nói là hồi đó điển Ngọc Hoàng nói rằng: “Tao là cha của tụi thầy chăm cứu thế gian. Mày kêu nó đưa cái máy tao là tao trị”. Nhưng mà trị cho một người chớ không trị nhiều. Hồi trị nhiều đồng người ta tới nhà, y không có thích, y trị, y trị cho con má, bà đó bệnh nhiều lắm, mập bà yếu hết sức. Bây giờ tôi trị một thời gian cho nó chuyên chạy được rồi, bây giờ tiếp tục trị, bà tốt rồi, bà khỏe. Nhưng mà y chăm có trật huyết không? Rất đúng huyết, thấy

không? Nhiều khi mà mình đang trị bệnh mà y nói mình đang thiếu cái huyết nào phải châm thêm cái huyết đó, nó khỏe, biết cái huyết đó, thấy không? Để thấy rõ là cái điển ở bên trên, không phải là nói láo. Sự chơn chánh sự thật là sự thật. Cho nên, bây giờ cô đâu có uống thuốc gì đâu, không có uống thuốc gì hết!

Bạn đạo: Nhớ có một lần cô Khiết có nói chuyện riêng với tôi. Nó nói vì cô Kim làm cái pháp luân mà riêng cái pháp luân của tôi, hai cái so sánh nó khác nhau nhiều lắm. Nói cô Kim mà thờ pháp luân làm cho cô Khiết cô coi làm cái bữa tại nhà ông Tám. Cô Khiết nói làm cho cô coi mà.

Thầy: Không có, đặt điều nói láo nữa rồi.

Bạn đạo: Trời đất ơi! Vậy là nói gạt tôi.

Thầy: Bởi vì người ta làm pháp luân là người ta chỉ dùng điển thôi. Lúc đó là cái điển ở bên trên chuyển hóa. Bởi vì cái hạnh người ta tốt rồi, người ta không có phức tạp như các bạn. Người ta tu tới kêu bằng diệt dục, không còn cái hạnh động loạn nữa. Rồi lúc đó được bồi dưỡng thêm cái điển để làm pháp luân. Mà cái pháp luân đó nó khác, nó rất hay, rất đúng, chứ không phải không đúng. Mà kêu người thường làm như vậy làm không được. Cái hơi hết sức đầy đủ mới làm được. Nhưng mà hỏi cô kia có đủ hơi không? Không! Nhưng mà hỏi ai làm, cô nói không phải tôi làm, điển chuyển. Bởi vì cô ta không nhìn nhận cái mà cô làm. Nhưng mà làm rồi cô đòi hỏi ấn chứng. Cô đòi hỏi bằng chứng.

Bây giờ ông làm như thế này, chút sau này tôi phải đạt thế nào? Mày coi cái đầu của mày chỗ này chưa mở há, chỗ này chưa mở há, chỗ này chưa mở há. Hai tuần sau mày rờ lại thử chỗ này móp chưa? Móp, đau. Móp, đau. Móp, đau. Móp, đau. Móp! Bởi vì cô là một người học ở trường Pháp. Cô hiểu khoa học, không gạt cô được. Làm cái gì phải nói, rồi sau này phải có kết quả, không kết quả là cô không chịu. Còn bà lấy bằng chứng đang hoang.

Bạn đạo: Còn điểm nữa, cái điểm này là Cô Khiết nói để thấy cái phần điển của cô Kim, nó truyền lên hà đào thành, nó thoát khỏi trung thiên. Có thể phải hay không?

Thầy: Cô đó không có bao giờ thấy điển ở bên này, cô Khiết.

Bạn đạo: Cái lý thắc mắc của tôi.

Thầy: Bởi vì chú không có hiểu. Cô Khiết thấy về cái phần vía ở thể gian mà thôi. Cô làm sao thấy được cái hào quang của Ngọc Hoàng Thượng Đế. Nếu mà cô thấy được hào quang Ngọc Hoàng Thượng Đế là cô phải quỳ lạy liền, không có phải dễ thấy được. Nó sáng chói vô tận vô cùng, lừa con mắt luôn. Làm sao cô Khiết có thể thấy cái điển của người ta.

Bạn đạo: Ra ngoài kia, nói chuyện riêng với tôi. Thành ra tôi cũng là...

Thầy: Tôi đã nói rằng cô Khiết nên tới học cái hay của người ta. Cô Khiết mới đi chưa tới đâu. Bởi vì cái căn rất nặng, mà tôi đem hết tâm trí tôi dìu dắt tới ngày nay, phải ráng tu để đi lên. Đi ra cõi ma đâu ăn chung gì. Thiếu gì người nói tôi xuất hồn, cũng ở dưới này thôi, cõi thấp. Cô đã thấy cái điển của tôi chưa mà nói thấy cái điển của Ngọc Hoàng. Nói bấy nhiêu đó thôi, thấy không? Thì cái chuyện con người tự cao tự đắc, con người sẽ đi tới thất bại. Mà con người chịu học hỏi sẽ tiến bộ. Bởi tôi dặn kỹ rằng hòa với tất cả và học nơi tất cả, thấy không? Tôi không kêu người ta khi thị một ai. Cái mình thấy chưa chắc, mình phải đi tới gần để tìm hiểu cái sự sáng suốt của họ, thấy không?

Cho nên, cô Khiết nhiều khi nói nhưng mà không hiểu rõ. Rốt cuộc rồi lẫn quẩn ở cái giới thấp thôi. Rồi làm sao đi lên trên được. Tôi đã nói hôm trước rồi. Cô xác nhận cho tôi biết rằng cái điển của cô Kim là xanh. Tôi nói không có đúng. Cô không có thấy, làm sao cô xác định được, thấy không? Rồi cô đặt điều, cô nói vậy, rồi người ta nghe người ta sai lầm, không có đúng. Tôi nói không đúng là không đúng. Bởi vì cái mà tôi xác nhận cái đó để cho muôn loài hưởng chứ không phải là riêng cho tôi hay là các bạn. Cái chuyện quan trọng không phải là chuyện tầm thường.

Bạn đạo: Giờ tôi hiểu vậy đó, tôi chuyển qua ông Tám. Còn phần nữa, còn cô Khiết chưa gì nó mà bỏ cuộc một năm nay, mà cô có nói trong cái thời gian ngắn, cô sẽ mà một tháng cô sẽ bù kéo lại tu trong năm nay bỏ cuộc. Trong cái tháng này sẽ tu kéo lại phần điển đó hoặc là đủ khả năng bù đắp...

Thầy: Tôi đã nói với chú rằng: Con chú nó bỏ học một năm rồi kêu nó học lại một tháng làm sao nó theo kịp chuyện một năm, nói về đời thôi. Còn về đạo là cái phần thanh nhẹ đâu có phải chuyện giỡn. Phải khổ hạnh mới thành Bồ Tát. Đâu có phải tôi bỏ, tôi làm một chút là nó tới lại, không phải cách nói như vậy. Nó không đứng ở trong cái đường đạo. Mà trong đường đời cũng không đúng nữa, thì nghĩa là xét ra cô bắt mình từ đời qua đạo, xác nhận như vậy, thấy rõ chưa.

Cô còn phải học rất nhiều bởi vì phần tiến hóa của cô nặng trước lắm, phải chậm tiến, không có mau được. Bởi vì nhiều khi tự cao là con người nặng trước. Người tự cao chừng nào thì đánh giá mình thấp chừng nấy, thấy chưa? Chú thấy chưa? Con người tự cao chừng nào đánh giá mình càng ngày càng thấp, thấy rõ không? Cho nên, phải ráng tu. Tôi khuyên cô ấy tu để cô tiến. Đừng cho đó là đủ. Cái chuyện cô thấy ở đây, tôi đã mấy tháng tôi thấy rồi, mà tôi còn bỏ tôi không dám thấy nữa, tôi không dám đi qua những cái giới đó, tôi còn đi lên trên cao.

Bởi vì, nghe là chú ở nhà, chú đi lên tới nhà Hồ văn Em thì chú mới thấy. Cha! Đường Minh Mạng, chu cha đường Minh Mạng radio bán rầm rầm vậy. Rồi chú đâu có thấy Đinh Tiên Hoàng, chú đâu có thấy cầu xa lộ, thấy không? Đi tới nữa rồi có cái cảnh khác nữa. Đó, cho nên nhiều người mới thấy, tôi dặn không có được nói gì với người ta khi thấy thôi, biết để mình hiểu. Cái quá khứ của mình, cái tiền kiếp của mình để mình hiểu. Tại sao mình lần quần cứ thấy ma quỷ hoài? Là mình đi cái giới ma quỷ thì mình phải thấy ma quỷ, thấy không? Mà người ta đi lên nhẹ, đi lên trên nhẹ người ta thấy Tiên Thánh là ta mới tới chỗ đó. Nhưng mà người ta cũng không lưu ở đó nữa. Người ta trở về cái hào quang sáng chói ở bên trên, thấy không?

Đó, cho nên tôi khuyên trong băng nói rất rõ. Tôi không có giấu giếm. Nhưng mà tại cô ấy nghe hay là không nghe là cái quyền tự do. Rồi bài thơ, bài thơ nào tôi cũng viết rất rõ, chính cô đó đánh máy. Nhưng mà cô hiểu, không hiểu là quyền tự do. Chớ tôi không thể nắm đầu tôi đánh nữa. Tôi chỉ nói tôi giải cho cô nghe cô hiểu, không hiểu tùy ý. Còn định nói sai nói bậy, cái đó là bị. Cái điên bị dọa, không được!

Bạn đạo: Cũng có cái điểm mà mấy bạn đạo thường khi hỏi cô Khiết. Nhiều cái chuyện mà bạn đạo khuyên cô Khiết nói dóc là đúng. Cái điểm này có thể ông Tám phải, cô Khiết đang nói chuyện mà có phần điên của ông Tám tiếp cô nói hoặc là cô tự phát ra nói. Cái điểm cũng là hơi thắc mắc.

Thầy: Khi mà cô đưa tư tưởng lên cao thì được cái thanh điên của vô vi. Không phải là cô được, nhưng mà chú Ngẫu cũng được vậy. Nhiều khi chú Ngẫu nói chú Ngẫu không biết nói cái gì mà ta nghe ta nói chú Ngẫu nói hay. Cái đó cái điên của vô vi, người ta diu dất.

Cho nên, tôi nói chỉ tu một mình hiểu một mình thôi, nói bao nhiêu đó đủ rồi.

Cái gì mình cũng phải đi học. Bởi vì muốn đi tới trọn lành là học tất cả, chú thấy không? Phải học tất cả mới tiến tới được. Còn không chịu học làm sao tiến. Mà mình tự cao, tự trọng không tiến được, không thể tiến được. Nhiều khi mình sai với người đó mà bây giờ mình phải tới quỳ lạy họ, mình cũng phải học. Mình làm chuyện có ích cho mình, tại sao mình không đi học. Rồi mình đá đổ họ, rồi mình được gì. Nhưng mà mình là chậm tiến, thấy chưa?

Cho nên, tôi nói rõ trong băng hết. Mà nhiều người này nói này, nói kia, nói nọ, tôi nói ai muốn biết điên cao thấp nói vô trong băng đi. Á! Mọi người nói một cuốn băng rồi coi thử người nào chịu nghe, không nghe, nghĩa nó đủ rồi.

Bởi vì hồi xưa Đức Phật cho đảng đảng thuyết pháp là người đó mới là biết cái đường lối tu chánh giác. Nhưng mà bây giờ mình không có tổ chức gì để cho nói nghe. Tôi kêu đừng có làm thầy bói, đừng có đoán trước, đoán sau. Cái đó là tôi không chịu. Bởi người tu vô vi không xài cái đó. Người tu vô vi đi tới trọn lành mình triết, không có đi làm thầy bói. Là tại sao những người đó cứ làm thầy bói hoài. Nó nghịch lại cái đường lối giáo dục ở bên trên thì chú thấy nó đi xuống chớ làm sao đi lên, thấy rõ chưa. Không cho, không cho, không cho, một triệu lần tôi không cho làm thầy bói. Tôi không cho đoán việc ai hết. Tôi chỉ biết sự sai của mình, tất cả mọi người đều phải mà mình sai, tu để tiến. Cho đến đời tôi nói không nên tin bạn đạo, cái câu này chắc hẳn hết rồi. Nhưng mà họ cũng đâm đầu vô họ tin. Cái đó là không phải cái lỗi của người truyền pháp mà chính cái lỗi của mọi người còn tham lam, không chịu sửa mình để tiến mà thôi.

Đó, rồi mấy các bạn đi nghe thét rồi nói đông nói tây, nói đông nói tây, nói đông nói tây, nói đông nói tây, rồi các bạn đâu có thấy gì? Rồi rốt cuộc người đó nói bậy các bạn chết rồi, tiêu rồi, hồn vía cũng tiêu rồi, đi xa rồi. Thành ra tôi ngừa trước lâu rồi, không phải mới đây, nhiều năm rồi. Tôi không cho, không cho, nhất định không cho, không cho làm thầy bói. Tôi đã nói cái quá trình tôi làm nhiều rồi tại sao tôi bỏ là ông Tư kêu tôi không làm cái đó, thì các bạn nghe là tôi bỏ luôn tới bây giờ. Mà các bạn đi thì đi trực tiếp, chớ không cho bạn làm thầy bói nữa. Đoán việc này, việc kia, việc nọ của người ta, không được, không có làm cái đó. Các bạn tu cái pháp này đi tới minh triết. Cộng đồng vô vi là đi tới cộng đồng minh triết, không có đoán, không có làm thầy bói, thấy ông Phật ở đâu thầy kệ ông, mình lo mình tu.

Đó, cái ảnh hưởng đó là cái ảnh hưởng tốt để sửa mình. Mình thấy mình giúp cho mình. Còn họ chưa thấy mà mình nói: Chu choa, mày đi tới đó thấy ông Phật. Đâu có được! Mày sửa đi để tiến hóa, sửa cái luồng điện thanh, rồi nó sẽ thấy cái thanh. Mà cái đó gặp ông Phật cũng vậy đó thôi, ông Phật cũng khuyên mình tu, cũng phải trở về với mình. Tại sao mình đi làm thầy bói? Đoán việc này, việc kia, việc nọ, cái đó cái sai lầm trầm trọng lắm, không được! Cái vô vi, nó không cho mình làm cái đó. Mà nếu mình làm thì mình ở lại cái vị trí làm thầy: thầy bói, địa tiên.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 26/06/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

THÔNG BÁO Về Câu Lạc Bộ UNESCO Thiền Vô Vi

Hà Nội ngày 07 tháng 03 năm 2010

Kính gửi toàn thể bạn đạo năm châu!

Do nhu cầu gấp gờ trao đổi hàng tuần và tổ chức khóa sống chung hàng năm của bạn đạo. Chúng tôi đã trao đổi và được sự thống nhất của bạn đạo Trụ Sở Giác Thức - Hà Nội cùng các tỉnh lân cận về việc xin giấy phép hoạt động cho Pháp Thiền Vô Vi.

Chúng tôi làm đơn xin và đã được Hiệp hội UNESCO Thành phố Hà Nội ra quyết định ngày 21/01/2010 cho phép thành lập Câu Lạc Bộ Thiền với tên gọi: Câu Lạc Bộ UNESCO Thiền Vô Vi.

Câu Lạc Bộ chúng tôi sẽ tổ chức lễ ra mắt Câu Lạc Bộ vào ngày 16/03/2010 Dương lịch (tức ngày tại 01/02/2010 âm lịch) tại Hà Nội. Nhân dịp bạn đạo các nơi trong cả nước về tham dự lễ ra mắt, chúng tôi sẽ tổ chức Khóa Sống Chung tại Tam Đảo từ ngày 16/03 đến 20/03/2010.

Chúng tôi xin thông báo tới quý bạn đạo

Kính chúc quý bạn thân tâm thường an lạc, công phu tinh tấn.

Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình

Thay mặt ban chủ nhiệm

Nguyễn Giang Thanh.

Ghi chú: Chúng tôi gửi kèm bản copy

- Quyết định thành lập CLB
- Quyết định bổ nhiệm nhân sự ban chủ nhiệm nhiệm kỳ 2010- 2014.
- Giới thiệu về Vô Vi
- Điều lệ Câu Lạc Bộ

Các bạn có thể xem các bản copy trên mạng: [Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người](#)

Vườn Thơ Bạn Đạo

HƯỚNG NỘI, HƯỚNG NGOẠI

Hướng ngoại động tâm, sóng gợn rồi.
Đâu còn mình mẫn, triển khai tôi.
Tai nghe mắt thấy, lo bình luận.
Giả cảnh đổi thay, đã khác rồi.
Pháp điển thiên tu, hướng nội thức.
Nội tâm thanh tịnh, điển tô bồi.
Thiền theo đúng hướng, Tổ Thầy dạy.
Hướng ngoại xa thiên, hướng nội thôi.

Củ Chi, 05. 03. 2010

Bá Tùng

BÁNH XE TẠO HÓA

Tình đời duyên nghiệp mà ra
Vòng quay nhân thế sinh ra tạo thành
Cơ trời luân chuyển phân minh
Bánh xe tạo hóa luân phiên xoay tròn
Chuyển xoay xoay chuyển bao dòng
Đạt thấu học hỏi không còn phân ranh
Định suy bản ngã trong lành
Nhẹ thanh nặng trước hiểu thấu quân bình
Duyên thiên tu tịnh tâm linh
Khai thông mở trí lập trình cho ta
Học trong thế cảnh ta bà
Từ bi Phật gốc duy hòa tâm không
Chung dung định giới hiểu thông
Quy về chánh giác học xong kiếp này

CÀ MAU, 04-03-2010

VẤN PHONG

TỰ ĐỘ

Vạn sự do tâm, nghiệp tạo dài.
Sửa liền tự độ, ý làm sai.
Công phu tự độ, siêng thiền định.
Kiểm điểm thân tâm, độ mỗi ngày.
Tự thức phân minh, động tịnh tánh.
Thật thà tu sửa, thẳng lòng ngay.
Trợ thiên sửa tánh, ngồi bên tịnh.
Tập niệm rời xa, tự độ hoài.

Củ Chi, 06 . 03 . 2010

Bá Tùng

ĐỨC TIN

Đâu nói rằng tin lại hẫng tin
Bước ra đầu ngõ mất niềm tin
Đường đời sự cố bao nhiêu chập
Nẻo Đạo trầy da mới thiết tin
Kiếp sống vô thường tan tợ mây
Chuyện đời vô vị chẳng còn tin
Ai về cõi thế, ai chơn giác
Xứ Phật xa gần, chỉ Đức Tin.

PN. 03/11/2009

TS. Phương

ĐẠI ĐỒNG

Hai bên con trưởng của thầy
Cùng nhau tận độ được đầy xuống đông
Hai đường tiến thẳng song song
Giúp nhau một điểm hư không đại đồng

CÀ MAU, 08-03-2010

PHÚC TÂM

ĐOÀN CỨU TRỢ PHƯỚC TÂM

Tháng Giêng Hai Một Canh Dần
Ban vui cứu khổ nguyên đoàn Phước Tâm
Hiệp chung đóng góp phước phần,
Cùng nhau thiện ý Cà Mau phát quả.
Thời Bình năm xã trăm nhà,
Năm mươi xe đạp thêm quà học sinh.
Da cam chất độc tạo hình,
Thấy bao người đó tật xuyên một đời.
Thiện công thiện chí tận nơi
Góp công góp của đẹp xinh lòng người
Bạn vui cứu đói cho đời
Giúp đỡ người nghèo nhất thời vượt
Tạo duyên tạo phước đó nha
Từ bi thiện ái phật tâm thiện lành.

Bạn đạo Cà Mau xin cảm ơn các bạn đạo và đạo hữu trong đoàn cứu trợ Phước Tâm đã ra công góp sức giúp đỡ người nghèo. Bạn đạo Cà Mau xin chúc cho mọi người an khang thanh nhẹ và gặp nhiều may mắn.

CÀ MAU, 07-03-2010

VẤN PHONG

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 08 tháng 08 năm 1971

Thế giới bao la hợp nhất cầu
Phân chia điền thổ độc thâm sâu
Giọt giành cho được không sao giữ
Kết quả quy thiên lưu cảnh sầu.

Sống chung một quả địa cầu,
Thâm sâu sát hại khổ đau không ngừng.
Kẻ thừa người gởi lừng khờ,
Gây thêm rắc rối mỗi từng mỗi lo.
Tiền nhân gởi gắm dặn dò,
Hậu sanh gánh chịu giữ đồ qua sông.
Chuyển theo định luật hóa công,
Từ từ tiến đến nối vòng chuyển luân.
Thế gian chung sống quây quần,
Đối đầu thuận nghịch chuyển lần văn minh.
Thâm tâm xét thế giữ tình,
Tan rồi lại hợp chính mình phải lo.
Sống trong nghịch cảnh quanh co,
Đường đời là thế phải mò tiến lên.
Muốn cho trọn vẹn lập nền,
Tự tu tự tiến gắng bền giữ tâm.
Thiên đàng thẳng rặng truy tầm,
Mở tâm mở tánh khỏi lầm khỏi sai.
Thiên linh tự hợp thiên đài,
Dù nhau vượt cảnh phân hai đạo đời.
Tùy duyên tùy cảnh tùy thời,
Hồn ta chung tiến cảnh Trời thượng ngươn.
Vô Vi pháp lý không sờn,
Hằng ngày khai hóa minh ơn Phật Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên